

วารสารรัชต์ภาคย์ ปีที่ 11 ฉบับที่ 24 กันยายน-ธันวาคม 2560

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

การจัดการโซ่อุปทานสำหรับการท่องเที่ยวในชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
Supply Chain Management for tourism in Banchiang, Udonthani Province

ผศ.ทัศนีย์ สิริวิทยกุล

ภาควิชาอุตสาหกรรมบริการ คณะบริหารธุรกิจ

Email : kan.ketsiri@hotmail.com

Abstract

The research titled “Supply Chain Management for tourism in Banchiang, Udonthani Province” aimed to create sustainable tourism supply chain development guidelines. The research was a qualitative study. The data were collected through interviews and observations. The populations were including of (1) tourists, (2) communities, (3) entrepreneurs, and (4) governmental officials. The samples comprised of 72 people. The data were collected via in-depth interviews and observations. It was found that most of tourists mostly came in groups and stayed overnight for only one night. They purchased tour packages from homestay groups. Tourists who traveled by personal cars did not stay overnight as they did not have information about accommodations. For physical development, it was suggested that public vehicles should be provided to go in and out to Ban Chiang, universal designs should be applied for landscape developments, bicycles should be provided for conveniences when visiting different areas, and value-added activities should be provided for tourists. For information development, it was suggested that social media should be supplied for public relations to provide more information and suggestions to visiting different areas and communication, and that a sound system should be provided inside the museum. For financial development, it was suggested that e-reservation system should be established. For other developments, there were suggested that new products should be innovated by maintaining local uniqueness which could increase value added, advanced designs should be applied to increase universality, and convention halls should be organized in the community to allow engagements in sustainable tourism supply chain as development guidelines with good balance.

Keywords: Supply Chain Management/tourism Entrepreneurs /community

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การจัดการโซ่อุปทานสำหรับการท่องเที่ยวในชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาโซ่อุปทานการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพเก็บ

ข้อมูลโดยการสัมภาษณ์และการสังเกต ประชากรการวิจัยได้แก่ (1) นักท่องเที่ยว (2) กลุ่มชุมชน (3) กลุ่มผู้ประกอบการ (4) เจ้าหน้าที่รัฐ กลุ่มตัวอย่างรวม 72 คน เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสังเกต พบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาเป็นหมู่คณะและพักค้างแรม 1 คืน โดยการจองแพ็คเกจทัวร์กับทางกลุ่มโฮมสเตย์ ส่วนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาโดยรถยนต์ส่วนตัวจะไม่พักค้างแรมเนื่องจากไม่ทราบข้อมูลด้านการมีที่พัก แนวทางการพัฒนาด้านกายภาพควรจัดให้มีรถโดยสารสาธารณะเข้าไปถึงชุมชนบ้านเชียง ควรปรับปรุงภูมิทัศน์ด้วยแนวคิดการออกแบบเพื่อทุกคน ควรมีรถจักรยานให้เช่าเพื่อความสะดวกในการเดินทางไปยังจุดชมต่างๆ ควรมีกิจกรรมที่สร้างมูลค่าให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วม ด้านสารสนเทศควรมีการนำเอาระบบการสื่อสารสังคมออนไลน์มาใช้ในการประชาสัมพันธ์ข้อมูลให้มากขึ้น และแนะนำการเดินทางไปยังจุดชมต่างๆ และระบบการสื่อสารแนะนำโดยเสียงภายในพิพิธภัณฑ์ ด้านการเงินควรมีระบบการจองที่พักผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ แนวทางการพัฒนาด้านอื่นๆ ควรพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่โดยคงความเป็นอัตตลักษณ์ไว้เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม การปรับปรุงภูมิทัศน์ด้วยแนวความคิดการออกแบบเพื่อทุกคนมาประยุกต์ให้เพื่อยกระดับให้มีความเป็นสากล และควรมีการจัดประชุมชุมชนเพื่อให้มีส่วนร่วมในแนวทางการพัฒนาใช้อุทยานการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนเกิดสมดุลกันทั้งชุมชน

คำสำคัญ การจัดการใช้อุทยานสำหรับการท่องเที่ยว/ชุมชน/ผู้ประกอบการ

บทนำ

จากแผนยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 ภายใต้กรอบการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมของประเทศ ตลอดจนการบูรณาการงานพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการให้สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว กระทรวงอุตสาหกรรมจึงจัดทำโครงการสร้างสรรค์อุตสาหกรรมเชิงวัฒนธรรม การพัฒนาหมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ เป็นการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวที่ได้เปรียบเชิงวัฒนธรรม โดยมีเป้าหมายให้เกิดหมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ Creative Industry Village : CIV ที่ประยุกต์ใช้ทุนวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น ผสมผสานความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม

สร้างสรรค์เป็นผลิตภัณฑ์และบริการที่เชื่อมโยงกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ธุรกิจท่องเที่ยวเป็นธุรกิจที่จะเป็นเพียงการกระตุ้นเศรษฐกิจชุมชนในแทบทุกมิติ ทั้งด้านสินค้าและบริการ และส่งผลให้ชุมชนที่อยู่ใกล้แหล่งท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ แม้จะมีการให้ความรู้ชุมชนมาอย่างต่อเนื่อง แต่การบริหารจัดการธุรกิจท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างเป็นระบบเป็นศาสตร์แบบบูรณาการ จึงยังมีชุมชนอีกหลายแห่งที่อาจมีความโดดเด่นในเรื่องผลิตภัณฑ์ แต่ขาดความรู้ในการบริหารจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวและกิจการที่จะดึงนักท่องเที่ยวให้ใช้เวลาอย่างเนิบช้าเพื่อเติมเต็มประสบการณ์อันมีค่า หรือมีช่วงเวลาซึมซับความงามที่อ่อนโยน ท่ามกลางการ

เคลื่อนไหวอันเป็นปกติของวิถีชุมชน ซึ่งความประทับใจเหล่านี้จะสามารถสร้างพลังการบริโภคทั้งด้านสินค้าและบริการ โดยเฉพาะสินค้าที่ระลึกเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งนักท่องเที่ยวจะอุดหนุนเมื่อเกิดความประทับใจในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยววันนั้น ๆ โดยมีการประยุกต์หลักการจัดการเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้กับหมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ สามารถกำหนดเป็นหลักการ 7 ประการได้แก่ (ที่มา www.thaiciv.com สืบค้นวันที่ 1 มิถุนายน 2560) ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม กล่าวคือ ใช้เทคโนโลยีที่มีราคาไม่แพง แต่ถูกหลักวิชาการมีขนาดการผลิตที่เหมาะสม สอดคล้องกับความสามารถในการบริหารจัดการไม่โลภ และไม่เน้นกำไรระยะสั้นเป็นหลัก เน้นความซื่อสัตย์สุจริตในการประกอบการ ไม่เอาเปรียบผู้บริโภค เน้นการกระจายความเสี่ยงด้วยการสร้างผลิตภัณฑ์ที่หลากหลาย และ/หรือ มีความสามารถในการปรับเปลี่ยนผลผลิตได้เน้นการบริหารความเสี่ยงต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ก่อหนี้เงินเกินขีดความสามารถในการจัดการ เน้นการใช้เสน่ห์ในท้องถิ่นในการขับเคลื่อน ชิต พงษ์ อัย สานนท์ (สืบค้นวันที่ 1 มิถุนายน 2560 www.thailandindustry.com)

โลจิสติกส์ท่องเที่ยว คือ “การจัดการประสานงานระหว่างกิจกรรมต่าง ๆ (Activities) เพื่อให้การไหลของนักท่องเที่ยว (Physical Flow) จากต้นทางไปสู่ปลายทางโดยไม่มีข้อผิดพลาด และยังทำให้นักท่องเที่ยวได้รับความพึงพอใจสูงสุด” การขนส่งนักท่องเที่ยวเป็นเพียงกิจกรรมหนึ่งในโลจิสติกส์ท่องเที่ยว การขนส่งจะเกิดขึ้น ณ ช่วงหนึ่ง ๆ เท่านั้น

ไม่ใช่ตลอดเส้นทาง เช่น กิจกรรมการขนส่งด้วยเครื่องบิน รถโดยสาร กิจกรรมการขนส่งด้วยเรือ ซึ่งจะไม่มีการขนส่งอีกเมื่ออยู่ในที่พัก

วัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์ของการจัดการโลจิสติกส์ ก็เพื่อให้ได้มา R ทั้ง 7 คือ Right Time, Right Place, Right Position, Right Cost, Right Customer และ Right Value แต่สำหรับโลจิสติกส์การท่องเที่ยวแล้ว ควรเพิ่ม Right Safety และ Green Thinking เข้าไปด้วย โดยเฉพาะเรื่องของความปลอดภัยในการท่องเที่ยวของตัวนักท่องเที่ยวเอง และความร่วมมือกันจากทุกภาคส่วนในเรื่องของการรักษาสีสิ่งแวดล้อม สถาปัตยกรรม การทำนุบำรุงรักษา จากการศึกษาและวิจัยดังกล่าว สามารถสรุปเป็นข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางในการพัฒนาการจัดการโลจิสติกส์การท่องเที่ยวเป็น 4 ส่วน คือ

1. การเคลื่อนที่ทางกายภาพ (Physical Flow) เร่งพัฒนาถนนและเส้นทางที่จะเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้ามาเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวได้ง่าย สะดวกรวดเร็วและปลอดภัย จัดการให้มีระบบขนส่งมวลชนที่มีมาตรฐานสามารถรองรับการท่องเที่ยวได้ทั้งในระดับ เชื่อมต่อระหว่างแหล่งท่องเที่ยวและระดับการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ดำเนินการด้านความปลอดภัยของการท่องเที่ยวอย่างมีแบบแผน การรักษาความปลอดภัย ณ สถานีขนส่ง เส้นทางท่องเที่ยว การเดินทางกรณีฉุกเฉิน นักท่องเที่ยว สามารถเดินทางท่องเที่ยวในชนบทได้ โดยขนส่งมวลชนได้อย่างมั่นใจในความปลอดภัย เร่งปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค

ด้านโลจิสติกส์ เช่น ไฟฟ้า สองสว่างตามถนน ทางเข้าแหล่งท่องเที่ยว น้ำประปา การเก็บขยะสิ่งปฏิกูล

2. การเคลื่อนที่ของ สารสนเทศ (Information Flow) จัดทำเว็บไซต์ที่สวยงามดึงดูดใจ มีข้อมูลครบถ้วน แจ้งข้อมูลการท่องเที่ยวผ่านระบบข้อมูล Online ให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าดูได้ทุกที่ทุกเวลา มีการประชาสัมพันธ์จุดแวะพักเที่ยวใหม่ ๆ ให้ทราบผ่านสื่อต่าง ๆ พร้อมจัดทำแผนที่เชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวจากแหล่งท่องเที่ยวเก่า ระบุจุดเริ่มต้น และปลายทางอย่างชัดเจน ให้นักท่องเที่ยวเข้าใจง่ายอย่างรวดเร็ว จัดทำป้ายบอกทางให้ชัดเจน ภาษาเข้าใจง่าย รูปแบบมาตรฐาน จำนวนเหมาะสม เพียงพอและจัดวางติดตั้งอย่างสวยงามเป็นระบบ

3. การเคลื่อนที่ทางการเงิน (Financial Flow) เพิ่มเครื่องเบิกเงินสดอัตโนมัติ (ATM) ให้มากขึ้นทั้งจำนวนและสถานที่ติดตั้ง และสามารถใช้งานได้ตลอดเวลา เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในการเบิกเงิน มาใช้จ่ายใช้สอยได้ตลอดเวลา

4. องค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมกลุ่มบุคคลหรือหน่วยงานเพื่อทำหน้าที่และบทบาทต่าง ๆ กันในการเสริมการ พัฒนาการจัดการโลจิสติกส์การท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น เช่น เสริมสร้างการพัฒนาด้านการเคลื่อนไหวทางกายภาพ และการเคลื่อนไหวของสารสนเทศ โดยการมีกลุ่มศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยวให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว กลุ่มพัฒนาและจัดระเบียบป้ายบอกทาง กลุ่มมัคคุเทศก์เยาวชนในพื้นที่นำทาง กลุ่มพัฒนาความปลอดภัยของ

นักท่องเที่ยว มีการประสานความร่วมมือด้านความปลอดภัย ระหว่างคนในชุมชน อบต. อสม. โรงพยาบาล ตำรวจ และองค์กรอื่น ๆ

เพื่อให้มีการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และมีประสิทธิภาพสอดคล้องตามนโยบายจากภาครัฐ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่อง การจัดการโซ่อุปทานสำหรับการท่องเที่ยวในชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี เพื่อให้ทราบถึงแนวทางของการพัฒนาในแต่ละองค์ประกอบของโซ่อุปทานการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านเชียงให้มีความสอดคล้องและดำเนินการไปอย่างมีประสิทธิภาพ

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

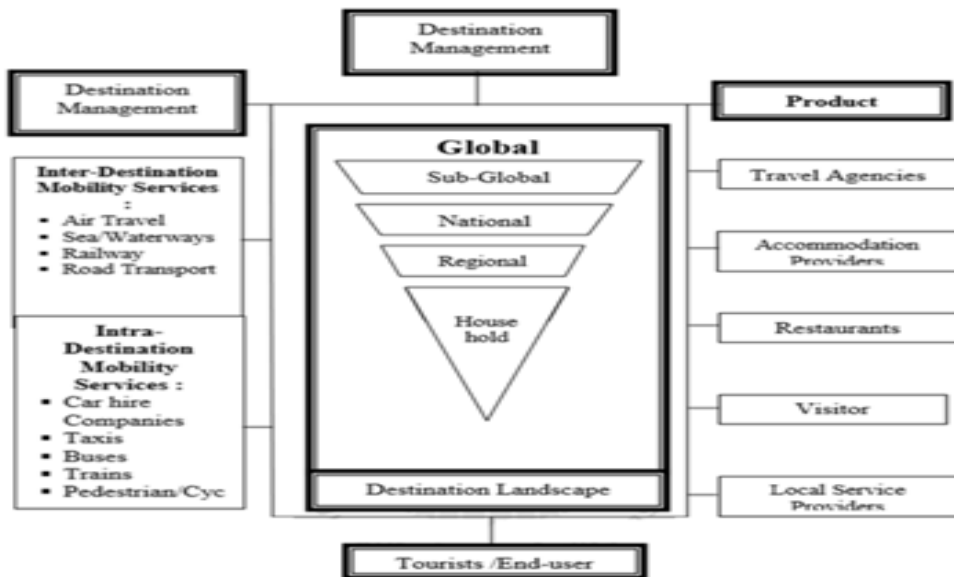
ไชยยศ ไชยมั่นคง และ มยุขพันธ์ุ ไชยมั่นคง (2554, หน้า 29) โลจิสติกส์และซัพพลายเชนไว้ว่าเป็น การเคลื่อนย้ายและเก็บรักษาผลิตภัณฑ์ต้องมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล การจัดการโลจิสติกส์และซัพพลายเชนมีความซับซ้อน ความซับซ้อนเกิดจากขอบเขตที่กว้างและเกี่ยวข้องกับหลายฝ่ายในองค์การและองค์การภายนอกจำนวนมาก แต่ละฝ่ายต่างก็มีเป้าหมายของตนเอง เป้าหมายที่แตกต่างกัน อาจจะทำให้เกิดความขัดแย้งและขาดประสิทธิภาพในระบบซัพพลายเชนโซ่อุปทาน เพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (INPECO, European Parliament, Luxembourg,2002) ได้ เสนอ The tourism sustainability supply chain model ที่แสดงถึงผู้มีส่วนได้เสียที่แตกต่างกันของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นส่วนประกอบในซัพพลายเชน ที่ได้เสนอสินค้าและบริการต่อนักท่องเที่ยวโดยแบบจำลองดังกล่าว

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ยังได้แสดงถึง การปฏิสัมพันธ์ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ที่มีศักยภาพในแต่ละระดับโดยสะท้อนผ่าน ประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวและได้แสดงถึงลำดับ

ความแตกต่างทางภูมิศาสตร์ ตั้งแต่ในระดับ Global จนถึงระดับ Household

ภาพที่ 1 ภาพแสดงห่วงโซ่อุปทานการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (INPECO European Parliament, Luxembourg, 2002 หน้า 5)

การพัฒนาห่วงโซ่อุปทานการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ผู้วิจัยสามารถสรุปความได้ว่า การพัฒนาห่วงโซ่อุปทานการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนจะต้องมีการสร้างความร่วมมือของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งจากเจ้าหน้าที่ภาครัฐ ผู้ประกอบการ ผู้นำชุมชนและชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวทั้งทางด้านการจัดการด้านกายภาพ ด้านสารสนเทศและด้านการเงิน โดยยังคงสามารถรักษาอัตตาลักษณ์ วัฒนธรรมและวิถีชุมชนและสร้างมูลค่าเพิ่มจากทรัพยากรในชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพซึ่งเมื่อพัฒนาองค์ประกอบต่างๆได้อย่างมีประสิทธิภาพก็จะนำมาซึ่งการพัฒนาใช้

ห่วงโซ่อุปทานการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนหลักการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ของเซอร์ลี อีเบอร์, 1993 (www.dasta.or.th สืบค้นวันที่ 1 มิถุนายน 2560) ประกอบด้วยหลักการที่สำคัญอยู่ 10 ประการ คือ อนุรักษ์โดยใช้ทรัพยากรอย่างพอดี (Using resource sustainable) หมายถึง ต้องมีวิธีการจัดการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่เดิม ทั้งมรดกทางธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรมอย่างเพียงพอหรือใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ใช้อย่างประหยัดต้องคำนึงถึงต้นทุนอันเป็นคุณค่า คุณภาพของธรรมชาติ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ประกอบด้วยการอนุรักษ์

ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง การสงวนรักษาคุณภาพของทรัพยากรให้มีคุณค่าต่อชีวิตที่ดี รู้วิธีการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า ปรับปรุง บำรุงให้เกิดประโยชน์ได้นาน เพิ่มพูน และเสริมสร้างไว้ให้มากเพียงพอต่อการใช้เพื่อการดำรงชีวิตอย่างเหมาะสมการปรับปรุงและฟื้นฟูทรัพยากรนั้น ต้องคงความเป็นเอกลักษณ์อย่างดั้งเดิมไว้ให้มากที่สุดเกิดผลกระทบอันเป็นผลเสียน้อยที่สุด โดยการใช้ภูมิปัญญาพื้นบ้านประยุกต์กับเทคโนโลยีแบบใหม่การใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดอย่างเหมาะสมจะสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างยาวนานลดการบริโภคและใช้ทรัพยากรที่เกินความจำเป็นกับการลดของเสีย (Reducing over-consumption and waste) ผู้ที่เกี่ยวข้องต้องร่วมกันวางแผนการจัดการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพหรือจัดหาทรัพยากรอื่นที่มีคุณสมบัติและมีคุณภาพเหมือนกันใช้ทดแทนกันได้ เพื่อลดการใช้ทรัพยากรที่หายากส่วนการลดของเสีย เช่น ขยะปฏิภูลต้องหาวิธีการจัดการโดยการแยกประเภทขยะ ขยะแห้งอาจนำระบบการหมุนเวียนการใช้ การใช้ซ้ำ และการแปรรูปกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (Reuse Renew Recycle) ขยะเปียกอาจนำไปทำปุ๋ยอินทรีย์และนำหมักปุ๋ยจุลินทรีย์ได้รักษาและส่งเสริมความหลากหลายของธรรมชาติสังคม และวัฒนธรรม (Maintain diversity) ต้องวางแผนขยายรากฐานการท่องเที่ยว โดยการรักษาและส่งเสริมให้มีความหลากหลายเพิ่มขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีอยู่เดิม โดยการเพิ่มคุณค่าและมาตรฐานการบริการ เพื่อให้

นักท่องเที่ยวใช้เวลาในการท่องเที่ยว ณ สถานที่นั้นนานขึ้นหรือกลับไปเที่ยวซ้ำอีก

ประสานการพัฒนาการท่องเที่ยว (Integrating tourism into planning) ต้องมีการประสานแผนการพัฒนาในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ แผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (เทศบาล, อบต.) แผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด แผนพัฒนาของกระทรวง ทบวง กรมที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวเดียวกันมีศักยภาพเพิ่มมากขึ้น การท่องเที่ยวขยายฐานเศรษฐกิจในท้องถิ่น (Supporting local economy) ต้องประสานงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หน่วยงานรัฐ และเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวในท้องถิ่น โดยสรรหาความโดดเด่นของทรัพยากรในท้องถิ่นนำไปประชาสัมพันธ์ และส่งเสริมการขายการท่องเที่ยว เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปที่เที่ยวให้มากขึ้นเป็นการสร้างรายกระจายสู่ประชากรที่ประกอบการในท้องถิ่น

การมีส่วนร่วมโดยการสร้างเครือข่ายพัฒนาการท่องเที่ยวกับท้องถิ่น (Involving local communities) ต้องร่วมทำงานกับท้องถิ่นแบบเป็นองค์การรวม (Participation Approach) โดยเข้าร่วมในลักษณะหน่วยงานร่วมจัด เช่น เป็นหน่วยงานร่วมทำกิจกรรมสาธารณะประโยชน์ เป็นหน่วยงานร่วมวิเคราะห์ หรือร่วมแก้ปัญหาด้วยกัน เป็นหน่วยงานร่วมส่งเสริมการขายการท่องเที่ยวด้วยกัน เป็นต้น นอกจากนั้น ยังต้องประสานเครือข่ายระหว่างองค์กรและท้องถิ่น เพื่อยกระดับคุณภาพของการ

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

จัดการการท่องเที่ยวในท้องถิ่นมีการประชุมกับผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน (Consulting stakeholders and the public) ต้องมีการประสานกับประชาคมในพื้นที่ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น กลุ่มผู้ประกอบการท่องเที่ยว สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา หน่วยงานราชการที่รับผิดชอบในพื้นที่ ร่วมประชุมหารือทั้งการเพิ่มศักยภาพให้กับแหล่งท่องเที่ยว การประเมินผลกระทบการท่องเที่ยว การแก้ไขปัญหาที่เกิดจากผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและด้านการตลาด โดยจัดการประชุมกันอย่างสม่ำเสมอเพื่อร่วมปฏิบัติในทิศทางเดียวกัน เป็นการลดข้อขัดแย้งในด้านผลประโยชน์ที่ต่างกัน

การพัฒนาบุคลากร (Training staff) ต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ความรู้ การฝึกอบรม การส่งเจ้าหน้าที่ดูงานอย่างสม่ำเสมอให้มีความรู้ มีแนวคิด และวิธีปฏิบัติในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเป็นการพัฒนาบุคลากรในองค์กร และเป็นการช่วยยกระดับมาตรฐานการบริการการท่องเที่ยว การจัดเตรียมข้อมูล คู่มือในการบริการข่าวสารการท่องเที่ยว (Marketing tourism responsibly) ต้องร่วมกับผู้ที่เกี่ยวข้องจัดเตรียมข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว ข่าวสารการบริการการชายให้พร้อมและเพียงพอต่อการเผยแพร่ อาจจัดทำในรูปแบบสื่อทัศนูปกรณ์รูปแบบต่างๆ เช่น คู่มือการท่องเที่ยว คู่มือการตลาดการท่องเที่ยวในรูปแบบเอกสาร แผ่นพับ หนังสือคู่มือ วีดีโอ แผ่นซีดีรอม เป็นต้น

ประเมินผล ตรวจสอบ และวิจัย (Undertaking research) จำเป็นต่อการแก้ปัญหาและเพิ่มคุณค่าคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว การลงทุนใน

ธุรกิจท่องเที่ยว โดยจะต้องมีการประเมินผล การตรวจสอบผลกระทบ และการศึกษาวิจัยอย่างสม่ำเสมอ โดยการสอบถามผู้ใช้บริการโดยตรง การสอบถามเห็นจากใบประเมินผลหรือการวิจัยตลาดการท่องเที่ยว เพื่อทราบผลของการบริการนำมาปรับปรุงและแก้ไขการจัดการการบริการอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อความประทับใจและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว หมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ (ที่มา www.manager.co.th สืบค้น 15 พฤษภาคม 2560)

กระทรวงอุตสาหกรรมผืนหน่วยงานรัฐ-เอกชน เดินหน้าปั้น “หมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์” หรือ “หมู่บ้าน CIV” ตามรอยเบื้องพระยุคลบาท ในหลวงรัชกาลที่ 9 นาร่อง 9 จังหวัด ชูเสน่ห์ท้องถิ่น พัฒนาธุรกิจท่องเที่ยว สร้างภูมิคุ้มกันชุมชนเข้มแข็ง เศรษฐกิจฐานรากแกร่ง ชานรับนโยบายรัฐบาลในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ไทยแลนด์ 4.0 เตรียมเปิดพื้นที่โชว์ผลงานต้นแบบจาก 9 ชุมชนนาร่อง ผ่านนิทรรศการ “หมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์” ในวันที่ 10-12 มีนาคม 2560 ณ ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ พร้อมดึงกลุ่มเอเจนซีทัวร์ร่วมจับ คู่ ธุรกิจ (Business Matching) กับ 114 ผู้ประกอบการชุมชน

พรเทพ การศัพท์ รองอธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม เปิดเผยว่า รัฐบาลมีความมุ่งมั่นที่จะขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ประเทศไทยในยุค 4.0 ซึ่งจะต้องปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจที่เน้นการใช้แรงงานและมีมูลค่าเพิ่มต่ำไปสู่เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนบนพื้นฐานความรู้และนวัตกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่ม

โดยมุ่งเน้นการติดต่ออาศัยการใช้ความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาเป็นปัจจัยหลักในการขับเคลื่อนและ

ยกระดับขีดความสามารถเพื่อให้ผู้ประกอบการปรับตัวให้ทันต่อสถานการณ์เศรษฐกิจโลก (ที่มา : www.thaiciv.com สืบค้นวันที่ 1 มิถุนายน 2560)

ภาพที่ 2 ภาพแสดงการแถลงข่าวเปิดตัวหมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ CIV (ที่มา : www.thaiciv.com)

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญและการเก็บข้อมูลโดยการสังเกต กลุ่มตัวอย่างที่กำหนดได้แก่นักท่องเที่ยว กลุ่มชุมชน กลุ่มผู้ประกอบการ และเจ้าหน้าที่รัฐ ในพื้นที่แหล่งโบราณคดีบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี โดยกำหนดประชากรแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มได้แก่ (1) นักท่องเที่ยว (2) กลุ่มชุมชน (3) กลุ่มผู้ประกอบการ (4) เจ้าหน้าที่รัฐ (อบต.) กำหนดวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น Non – probability Sampling โดยใช้วิธีการเลือกตัวอย่าง

แบบบังเอิญ Accidental Sampling โดยกำหนดให้มีขนาดของกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 72 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น 2 ส่วนด้วยกันได้แก่ (1) แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง เพื่อทำการสัมภาษณ์เชิงลึก In – depth Interview กับกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญภายในบริเวณแหล่งโบราณคดีบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี (2) แบบสังเกต เพื่อทำการจดบันทึกและถ่ายภาพ ที่เกี่ยวข้องกับการเรื่อง แนวทางการพัฒนาโซ่อุปทานการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แหล่งโบราณคดีบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานีและใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์และการสังเกตใช้วิธีการบูรณาการ

นำเสนอผลการศึกษาโดยสรุปตามหัวข้อคำถามใน การสัมภาษณ์และการสังเกต

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์และการสังเกต

ประเด็นคำถาม	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
เพราะสาเหตุใดจึงเดินทางมาท่องเที่ยวยังแหล่งโบราณคดีบ้านเชียง	ในภาพรวมนักท่องเที่ยวผู้ตอบการสัมภาษณ์ให้ความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าต้องการมาศึกษาแหล่งมรดกโลก ต้องการมาศึกษาวัตถุโบราณ วัฒนาการของชุมชนโบราณ แต่ไม่ได้ทราบถึงอัตลักษณ์ของชุมชนบ้านเชียงที่มีเป็นชุมชนชาวไทพวนที่มีอาหารของชาวไทพวน การพักผ่อน ซึ่งนักท่องเที่ยวจะมีการรับรู้ก่อนเดินทางมาเพียงแต่มีวัตถุโบราณ เครื่องปั้นดินเผาเพียงอย่างเดียว และในการเดินทางมายังแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงยังสามารถเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียงได้อีกด้วยคือ คำชะโนด และทะเลบัวแดง ซึ่งสามารถเดินทางท่องเที่ยวได้ภายใน 1 วันและกลับไปพักผ่อนยังในเขตเมืองอุดรธานีหรือเดินทางไปยังสกลนครต่อ ในส่วนของกลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ และเจ้าหน้าที่รัฐ มีมุมมองไปในทิศทางเดียวกันว่าสาเหตุที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางมาท่องเที่ยวยังแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงคือ ต้องการมาศึกษา แหล่งมรดกโลก และวัตถุโบราณ เครื่องปั้นดินเผา แต่ไม่ทราบว่าภายในชุมชนก็มีกิจกรรมอื่นๆ

ตารางที่ 1 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์และการสังเกต (ต่อ)

ในการเดินทางมายังแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงมีอุปสรรคอะไรบ้าง	ในภาพรวมนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่มานำรถยนต์ส่วนตัวเดินทางมาเองจึงไม่มีปัญหาการเดินทาง สำหรับนักท่องเที่ยวที่มาโดยรถโดยสารประจำทางสาย อุดรธานี – สกลนคร จะพบปัญหาการเดินทางเข้ามายังแหล่งโบราณคดีที่ไม่มีรถโดยสารบริการ กลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐให้ความเห็นเป็นไปในทิศทางเดียวกันว่า ปัญหาในการเดินทางมายังแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงคือไม่มีรถโดยสารสาธารณะ
ท่านมีปัญหาในการเดินทางท่องเที่ยวภายในแหล่ง	ในภาพรวมนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่นำรถยนต์มาเองจะไม่มีปัญหาการเดินทางท่องเที่ยวภายในแหล่งโบราณคดีบ้านเชียง เนื่องจากสามารถใช้

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

<p>โบราณคดีบ้านเชียงหรือพิพิธภัณฑ์อย่างไร</p>	<p>รถยนต์ตัวเองเดินทางไปยังแหล่งชมจุดอื่นๆเช่น วัดโพธิ์ศรีใน วัดสันติวงนาราม แต่หากเป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาโดยรถโดยสารสาธารณะก็จะต้องเดินเท้าไปยังแหล่งชมจุดอื่นๆทำให้ไม่ได้รับความสะดวก กลุ่มชุมชนผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐ ให้ความเห็นเป็นไปในทิศทางเดียวกันว่า หากเป็นนักท่องเที่ยวที่ไม่มีรถยนต์ส่วนบุคคลเดินทางมาเองก็จะมีความสะดวกในการเดินทางไปยังแหล่งจุดชมอื่น ๆ</p>
<p>ท่านทราบ/ให้ข้อมูลแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงจากแหล่งใด / ผ่านวิธีการใด</p>	<p>นักท่องเที่ยวส่วนมากจะทราบจากสื่อประชาสัมพันธ์อื่น ๆอยู่แล้วว่าบ้านเชียงเป็นแหล่งมรดกโลกกลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐ ให้ความเห็นว่า การให้ข้อมูลว่าปัจจุบันมีสื่อสังคมออนไลน์เป็นที่นิยมทำให้การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทำได้ง่ายมากขึ้นและมีต้นทุนต่ำหรือไม่มีเลย ซึ่งจากนโยบายของภาครัฐด้านการสร้างหมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ CIV</p>
<p>ท่านพบปัญหาด้านการรับประทานอาหาร เครื่องดื่ม ห้องน้ำ จุดพักผ่อนระหว่างเดินเยี่ยมชมหรือไม่</p>	<p>นักท่องเที่ยวส่วนมากจะให้ความเห็นว่าด้านเครื่องดื่มและห้องน้ำมีความสะดวกสบายมีร้านค้าจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มอยู่ใกล้เคียงบริเวณที่เดินท่องเที่ยว กลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐ ให้ความเห็นในทิศทางเดียวกันว่าไม่มีปัญหาหากเป็นเวลาช่วงกลางวันแต่ถ้าหากนักท่องเที่ยวที่ค้างแรมโดยไม่ได้มากับหมู่คณะจะไม่ได้ความสะดวกสบายในการหาอาหารรับประทาน</p>

ตารางที่ 1 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์และการสังเกต (ต่อ)

<p>ท่านจะพักค้างแรมภายในแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงหรือไม่</p>	<p>นักท่องเที่ยวที่ไม่ได้ทำการจองแพ็คเกจกับทางกลุ่มโฮมสเตย์ให้ความคิดเห็นว่าไม่นอนค้างแรมเนื่องจากไม่ทราบมาก่อนว่าสามารถค้างแรมได้กลุ่มชุมชนผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐ ให้ความเห็นในทิศทางเดียวกันว่า นักท่องเที่ยวที่ไม่ได้จองแพ็คเกจทัวร์ส่วนมากจะไม่ค้างแรมเนื่องจากไม่ทราบว่ามีการพักค้างแรม</p>
<p>ท่านคิดว่าค่าใช้จ่ายในการเดินทางมาแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงคุ้มค่าหรือไม่</p>	<p>นักท่องเที่ยวส่วนมากให้ความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าคุ้มค่า ค่าใช้จ่ายไม่สูง ส่วนกลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐ ก็ให้ความคิดเห็นว่า ทางกลุ่มชุมชนและผู้ประกอบการส่วนมากเป็นเจ้าของพื้นที่เองจึงทำให้ต้นทุนการประกอบการไม่สูงมากนัก</p>

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

<p>ท่านมีปัญหาในการซื้อสินค้าและขนส่งของที่ระลึกหรือไม่</p>	<p>นักท่องเที่ยวส่วนมากที่นำรถยนต์ส่วนบุคคลมาเองจะสามารถซื้อเครื่องปั้นดินเผาขนาดใหญ่และนำกลับไปเองได้ แต่นักท่องเที่ยวที่เป็นหมู่คณะและมาโดยรถโดยสารสาธารณะจะสามารถซื้อได้เพียงของที่ระลึกเสื้อผ้า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นกังวลถ้าหากซื้อเครื่องปั้นดินเผากลับไปเนื่องจากไม่มั่นใจในบรรจุภัณฑ์ ส่วนกลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐก็ให้ความคิดเห็นว่า ทางผู้ประกอบการมีบริการหีบห่ออย่างดีป้องกันการแตกเสียหาย และนำไปส่งยังผู้ให้บริการขนส่งในเมืองหรือไปรษณีย์เพื่อบริการขนส่ง</p>
<p>คำแนะนำในการพัฒนาการท่องเที่ยวแหล่งโบราณคดีบ้านเชียง</p>	<p>นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นว่า ด้านข้อมูลข่าวสารควรมีการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ให้มากขึ้น ด้านการจัดการทางกายภาพ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นว่า ควรมีการจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดกิจกรรมที่มีมูลค่าเพิ่ม ด้านการจัดการทางการเงิน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นว่า มีความสะดวกสบายอยู่ ส่วนกลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐ ให้ความคิดเห็นตรงกันว่าภาครัฐควรมีการสนับสนุนงบประมาณในการประชาสัมพันธ์และงบประมาณในการปรับปรุงพื้นที่ภายในแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงให้มีความทันสมัยและสามารถให้บริการได้กับทุกเพศทุกวัยที่เดินทางมาท่องเที่ยว</p>

ภาพที่ 3 ภาพจากการเก็บข้อมูล - แสดงการจัดการทางกายภาพที่พบปัญหาด้านพื้นที่จอดรถและนักท่องเที่ยวต้องเดินบนทางถนน

ภาพที่ 4 ภาพจากการเก็บข้อมูล - แสดงกิจกรรมของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นมาเรียนรู้การเขียนลวดลายบนเครื่องปั้นดินเผา

ภาพที่ 5 ภาพจากการเก็บข้อมูล - แสดงการจัดการทางกายภาพที่พบปัญหาหนักที่ท้องเที่ยวต้องเดินบนทางถนน

สรุปและอภิปรายผล

การจัดการโซ่อุปทานสำหรับการท่องเที่ยวในชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี นั้นสามารถสรุปเป็นแนวทางได้ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงโซ่อุปทานการท่องเที่ยว

โซ่อุปทานการท่องเที่ยว	แนวทางการจัดการ
ด้านกายภาพ	ภาครัฐให้การสนับสนุนรถโดยสารประจำทางให้สามารถวนรถเข้ามาส่งและรับนักท่องเที่ยวถึงแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงจัดการพื้นที่ทางเดินเท้าให้มีความปลอดภัยด้วยแนวคิดการออกแบบเพื่อทุกคนจัดทำคู่มือการเดินทางท่องเที่ยวภายในแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงอย่างละเอียดเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เดินชมได้อย่างครบถ้วนจัดทำรถจักรยานให้นักท่องเที่ยวเช่าเพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางท่องเที่ยวภายในแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงได้อย่างสะดวกสบายจัดทำกิจกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีอยู่ภายในแหล่งโบราณคดีบ้านเชียง อาทิเช่น การวิ่งออกกำลังกาย การทำอาหาร การเรียนรู้ทางการเกษตร การทอผ้า การสร้างเครื่องตกแต่งบ้านด้วยเครื่องปั้นดินเผา ควรให้มีร้านอาหารบริการตอนกลางคืนเพื่อเป็นทางเลือกให้นักท่องเที่ยว
ด้านสารสนเทศ	จัดสื่อประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ให้มากขึ้น จัดทำสื่อที่บ่งบอกถึงอัตลักษณ์ของชุมชนการทำสื่อเสียงบรรยายในการเดินชมภายในพิพิธภัณฑ์จัดทำสื่อที่อธิบายถึงกิจกรรมต่าง ๆ ที่สามารถให้นักท่องเที่ยวมาพักผ่อนค้างแรมและมีกิจกรรมให้ทำตลอดเวลาที่พักผ่อนและเพิ่มอัตราการใช้จ่ายสร้างระบบจองห้องพักและกิจกรรมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ตารางที่ 2 แสดงโซ่อุปทานการท่องเที่ยว(ต่อ)

ด้านการเงิน	ด้านการเดินทางเข้ามายังแหล่งโบราณคดีที่ต้องว่าจ้างรถจักรยานยนต์เข้ามาหรือรถสามล้อที่มีราคาแพง ถ้าหากสามารถให้รถโดยสารบรรดเข้ามาได้ก็จะทำให้ประหยัดควมร่นำระบบการชำระเงินผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์มาให้บริการ
ด้านองค์ประกอบอื่น ๆ	ควรให้กลุ่มชุมชนสามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆโดยยังคงความเป็นอัตลักษณ์ของแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงไว้เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผู้ประกอบการและกลุ่มชุมชนภาครัฐโดยเจ้าหน้าที่ภาครัฐควรมีการปรับปรุงภูมิทัศน์โดยการนำเอาแนวความคิดการออกแบบเพื่อทุกคน Universal Design มาประยุกต์ให้เพื่อยกระดับแหล่งท่องเที่ยวโบราณคดีบ้านเชียงให้มีความเป็นสากลมากขึ้นควรมีการจัดประชุมชุมชนเพื่อให้มีส่วนร่วมในแนวทางการจัดการโซ่อุปทานการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนเกิดสมดุลกันทั้งชุมชน

การอภิปรายผลการวิจัย

การจัดการโซ่อุปทานสำหรับการท่องเที่ยวในชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี พบได้ว่าจากการสรุปผลการวิเคราะห์การวิจัยจะพบการจัดการโซ่อุปทานการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับแนวคิดของหลักการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของชิตพงษ์ อัยสานนท์ และ เซอร์ลี อีเบอร์ : 1993 ทั้ง 10 ประการด้วยกัน ซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องกันภายในโซ่อุปทานของชุมชนบ้านเชียงต้องมีความร่วมมือกันเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการพัฒนาโซ่อุปทานอย่างยั่งยืนซึ่งสามารถอภิปรายได้ดังนี้

แนวทางการจัดการโซ่อุปทานการท่องเที่ยว ควรมีการพัฒนากิจกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีอยู่ภายในชุมชนบ้านเชียง อาทิเช่น การวิ่งออกกัำลัง

กาย การทำอาหาร การเรียนรู้ทางการเกษตร การทอผ้า การสร้างเครื่องตกแต่งบ้านด้วยเครื่องปั้นดินเผา การสร้างและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆโดยยังคงความเป็นอัตลักษณ์ของแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงไว้เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผู้ประกอบการและกลุ่มชุมชน จะสอดคล้องกับการอนุรักษ์โดยใช้ทรัพยากรอย่างพอดีและการรักษาและส่งเสริมความหลากหลายของธรรมชาติ สังคมและวัฒนธรรม โดยการใช้ภูมิปัญญาพื้นบ้านประยุกต์กับเทคโนโลยีแบบใหม่การใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดอย่างเหมาะสมจะสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างยาวนาน

การจัดการโซ่อุปทานการท่องเที่ยวด้านกายภาพ ด้านการขอภาครัฐให้การสนับสนุนรถโดยสารประจำทางให้สามารถบรรดเข้ามาส่งและรับนักท่องเที่ยวถึงชุมชนบ้านเชียง การปรับปรุงภูมิทัศน์

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

โดยการนำเอาแนวความคิดการออกแบบเพื่อทุกคน Universal Design มาประยุกต์ให้เพื่อยกระดับแหล่งท่องเที่ยวโบราณคดีบ้านเชียงให้มีความเป็นสากล การจัดการประชุมชุมชนเพื่อให้มีส่วนร่วมในแนวทางการจัดการใช้อุทยานการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนเกิดสมดุลกันทั้งชุมชน และการขยายฐานเศรษฐกิจในท้องถิ่น การจัดการใช้อุทยานการท่องเที่ยวด้านสารสนเทศ ด้านจัดสื่อประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ให้มากขึ้น จัดทำสื่อที่บ่งบอกถึงอัตลักษณ์ของชุมชน การทำสื่อเสียงบรรยายในการเดินชมภายในพิพิธภัณฑ์ จัดทำสื่อที่อธิบายถึงกิจกรรม

ต่างๆที่สามารถให้นักท่องเที่ยวมาพักผ่อนค้างแรม และมีกิจกรรมให้ทำตลอดเวลาที่พักค้างแรมและเพิ่มอัตราการใช้จ่าย สร้างระบบจองห้องพักและกิจกรรมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ นั่นก็สอดคล้องกับการจัดเตรียมข้อมูลเพื่อเป็นคู่มือในการบริการข่าวสารการท่องเที่ยว การจัดการใช้อุทยานด้านการเงิน ควรนำระบบการชำระเงินผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์มาให้บริการก็นำมาซึ่งความสะดวกสบายในการชำระเงิน และถ้าสามารถพัฒนาให้มีรถโดยสารเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวก็จะทำให้เกิดความประหยัดและคุ้มค่าในการเดินทางมายังชุมชนบ้านเชียง

เอกสารอ้างอิง

- ไชยยศ ไชยมั่นคง, มยุขพันธ์ุ ไชยมั่นคง (2554) กลยุทธ์โลจิสติกส์และซัพพลายเชนเพื่อการแข่งขันในตลาดโลก กรุงเทพมหานคร บริษัท วิชั่น พีเพรส จำกัด
- ชิตพงษ์ อัยสานนท์ , www.thailandindustry.com สืบค้นวันที่ 1 มิถุนายน 2560
- ปณัสยา สิริรุ่งโรจน์กนก. (2559) พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการจัดการโลจิสติกส์การท่องเที่ยว กรณีศึกษา ตลาดน้ำอัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม. งานนิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
- หมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ CIV www.manager.co.th สืบค้น วันที่ 10 พฤษภาคม 2560
- หลักการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ของเซอร์ลี อีเบอร์, 1993 ,www.dasta.or.th สืบค้นวันที่ 1 มิถุนายน 2560
- Luxembourg: European Parliament, (2002). European Union Action in the Tourism Sector – improving support measures for sustainable tourism. สืบค้นวันที่ 2 มิถุนายน 2560

Name: Asst. Prof. Tassanee Sirarayakul
Address: 56 Moo 4 Ladprao 71 Rd., Lat Phrao Bangkok 10230
Education: Master of Business Administration, Ramkhamhaeng University
Work: Faculty of Business Administration Ramkhamhaeng University, Huamark Bang Kapi, Bangkok

